

קיסט קולטורי

אגדת מאזור דבון (דחם-מזרח אנגליה)

אצל הרוכל הנודד מה שרק רצו. ואף אחד לא הצליח לגלות אצלן מאין הכסף הזה. זה היה הסוד שלהן! ולגלות סוד, זה לאבד את הצלחה, והן ידעו זאת היטב. כל ערב, לפני שעלו לישון, הן שמו דלי עם

מים לפני רשת של האח. ובבוקר מצאו את הדלי ריק, ובמקום מים בתחתית נח מטבע כסף. מלבדן איש לא ידע זאת. אבל ערב אחד הבנות חזרו מאוחר מאוד מהנשף ומיד שכבו לישון. בלילה בטי התעוררה מדפיקות. זה נשמע כאילו אגרופים רבים דופקים חזק בדלת. היא שכבה בהמיטה והקשיבה. הדפיקות נמשכו והיא

לפני שנים רבות חיו בכפר שתי בחורות, בטי ומולי. ואתם בוודאי יודעים שבזמנים עתיקים באזור דבונשייר לא היה בית, שלא הייה בו

בראוני, שהוא רוח הבית. מדי פעם הופיעו גם גמדים שונים, פיות ואחרים, אך אלה לא התאימו במיוחד לחיים בבתים. בטי ומולי היו נערות חמודות, ושתייהן אהבו מאוד לרקוד. אבל הבדל בין ונערות האחרות בכפר היה, שלנערות אחרות לעתים לא היה במה לקנות סרטים צבעוניים או מסרקים לקישוט שערות, למולי ולבטי היה תמיד נמצאו מטבעות נותרות לכך, והן יכלו לקנות

למלא במים דלי עץ. וכל הזמן הקשיבה
ללחשים של בראונים.
היא שמעה שהם מתווכחים על העונש שצריך
לתת למולי, על כך שהיא לא מוכנה לצאת
מהמיטה "אפילו בשביל בראונים מכל אזור
דבונשייר". אחד הציע שעל כך צריך לצבוט
חזק את מולי, ולהכאיב לה הרבה פעמים.
שני הציע לעשותה עיוורת לעין אחת. הרבה
זמן דנו בראונים ובסוף החליטו שהעונש
החמור ביותר עבור מולי יהיה למנוע ממנה

לרקוד. והחליטו לעשות אותה צולעת על רגל
אחת למשך שבע שנים. שבע שנים לא ניתן
יהיה לשחרר את מולי מהעונש, והדבר

יכלה גם להבחין בקולות המדברים "מים
נעולים! מים נעולים!"
"מולי, תתעוררי!" לחשה בטי "אלה בוודאי
הבראונים שלנו. שכחנו להשאיר להם מים."
אבל מולי בתשובה רק כיסתה את ראשה
בשמיכה ואמרה שהיא לא תקום מהמיטה
החמה אפילו בשביל בראונים מכל אזור
דבונשייר.
בטי ירבה ושמעה איך בראוני צועקים
ודופקים בדלת, ובסוף קמה מהמיטה וירדה
למטה. היא לא ראתה דבר במטבח, אך
בפינות נשמע לחש ודיבור בקולות דקיקים.
היא הורידה את מכסה חבית המים והתחילה

היחידי שיוכל לעזור לה זה העשב המופלא בשם קיסקילאסקיבריס. וכול הבראונים אמרו במקהלה "קיסקי-לאסקי-בריס!"
בטי נבהלה מאוד כששמעה איזה עונש איום מצפה למולי ואיזה שם ארוך לעשב שיכול לרפא אותה. היא פחדה שעוד מעט היא

תשכח את המילה המוזרה, ולא תוכל לעזור למולי המסכנה. לכן היא עלתה מהר לחדר השינה וניסתה להעיר את מולי כדי לומר לה את המילה. אבל מולי לא רצתה להתעורר. וככל שחזק יותר בטי דחפה אותה בכתף, כך מולי משכה על עצמה את השמיכה שלה. כשבטי התעוררה בבוקר, כבר לא יכלה לזכור אפילו אות אחת מכל המילה המוזרה.

וכך מולי האומללה נשארה צולעת. עברו שבע שנים ויום אחד מולי טיילה בשדות, רחוק מהבית שלה. ופתאום באמצע השדה ראתה פטרייה גדולה. היא התכופפה כדי לקטוף אותה אך הפטרייה קפצה והפכה לאיש קטן ומוזר. האיש דיבר בצורה מוזרה שמולי עוד מעולם לא שמעה, והכה למולי ברגל הצולעת שלה בחופן של עשב מוזר. "קיסקילאסקיבריס" קרא האיש הקטן ובאותו הרגע הרגל של מולי הבריאה והבחורה רצה מהר הביתה. מאז היא המשיכה שוב ללכת עם בטי לרקודים.

